

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-283/16

**M. S.
împotriva
P. S.**

[cerere de decizie preliminară formulată de High Court of Justice (England & Wales), Family Division]

„Trimitere preliminară – Regulamentul (CE) nr. 4/2009 – Articolul 41 alineatul (1) – Recunoașterea și executarea hotărârilor și cooperarea în materie de obligații de întreținere – Executarea unei hotărâri într-un stat membru – Prezentarea cererii direct autorității competente a statului membru de executare – Legislație națională care obligă să se recurgă la autoritatea centrală a statului membru de executare”

Sumar – Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 9 februarie 2017

1. *Cooperare judiciară în materie civilă – Competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie de obligații de întreținere – Regulamentul nr. 4/2009 – Recunoașterea, forța executorie și executarea hotărârilor – Procedura și condițiile de executare – Reglementare națională care obligă creditorul de întreținere să își depună cererea de executare a unei hotărâri la autoritatea centrală a statului membru de executare – Inadmisibilitate*

[Regulamentul nr. 4/2009 al Consiliului, considerentele (31) și (32) și art. 41 alin. (1), art. 45, art. 51 și art. 56]

2. *Cooperare judiciară în materie civilă – Competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie de obligații de întreținere – Regulamentul nr. 4/2009 – Articolul 41 alineatul (1) – Efect direct – Obligațiile și competențele instanței naționale sesizate – Neaplicarea dispozițiilor naționale care obligă creditorul de întreținere să își depună cererea de executare a unei hotărâri la autoritatea centrală a statului membru de executare*

[Regulamentul nr. 4/2009 al Consiliului, art. 41 alin. (1)]

1. Dispozițiile capitolului IV din Regulamentul (CE) nr. 4/2009 al Consiliului din 18 decembrie 2008 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor și cooperarea în materie de obligații de întreținere, în special articolul 41 alineatul (1) din acest regulament, trebuie să fie interpretate în sensul că un creditor de întreținere care a obținut o hotărâre în favoarea sa într-un stat membru și dorește să obțină executarea acesteia într-un alt stat membru își poate prezenta cererea direct la autoritatea competentă a acestui din urmă stat membru, precum o instanță specializată, și nu poate fi obligat să își depună cererea la aceasta din urmă prin intermediul autorității centrale a statului membru de executare.

Astfel, nicio dispoziție din acest capitol IV, intitulat „Recunoașterea, forța executorie și executarea hotărârilor”, din care face parte articolul 41 alineatul (1) menționat, nu prevede o procedură particulară care să se adauge la procedurile aplicabile în cadrul cererilor pur interne, mai precis recurgerea obligatorie la autoritățile centrale ale statelor membre.

Sesizarea autorităților centrale este prevăzută de dispozițiile care figurează în capitolul VII din Regulamentul nr. 4/2009, referitor la cooperarea între autoritățile centrale.

Din articolele 51 și 56 din Regulamentul nr. 4/2009, interpretate în lumina considerentelor (31) și (32) ale acestuia, rezultă că cererea de asistență din partea autorităților centrale, în temeiul dispozițiilor care figurează în capitolul VII din acest regulament, constituie un drept, iar nu o obligație. În consecință, ea este facultativă și nu se aplică decât dacă creditorul de întreținere dorește să se prevaleze de ea, de exemplu pentru surmontarea anumitor dificultăți particulare, precum localizarea debitorului de întreținere.

Reiese astfel că Regulamentul nr. 4/2009 prevede două moduri alternative de sesizare a instanțelor competente, una directă, în temeiul dispozițiilor care figurează în capitolul IV din acest regulament, iar cealaltă prin intermediul autorităților centrale, dacă creditorul de întreținere solicită asistența autorității centrale din statul său membru de reședință, în temeiul dispozițiilor care figurează în capitolul VII din regulamentul menționat.

Această analiză este susținută de modul de redactare a articolului 45 din Regulamentul nr. 4/2009, care face parte din capitolul V din acesta. Acest articol, care se referă la asistența judiciară, distinge în mod expres două căi alternative care permit creditorului de întreținere să prezinte o cerere de executare, și anume prin intermediul autorităților centrale „sau” direct autorităților competente.

În aceste condiții, trebuie să se considere că obligația care este impusă creditorului de întreținere printr-o reglementare națională precum cea în discuție în acțiunea principală, de sesizare a autorității centrale a statului membru solicitat chiar dacă el dorește să se adreseze direct autorităților competente în temeiul capitolului IV din Regulamentul nr. 4/2009, și care, potrivit instanței de trimitere, antrenează termene suplimentare este contrară articolului 41 alineatul (1) din acest regulament, interpretat în lumina finalității regulamentului menționat și a sistemului în care această dispoziție se înscrie.

(a se vedea punctele 37 și 39-44 și dispozitiv 1)

2. Statele membre au obligația să asigure deplina eficacitate a dreptului prevăzut la articolul 41 alineatul (1) din Regulamentul nr. 4/2009, prin modificarea, dacă este cazul, a normelor lor de procedură. În orice caz, îi revine instanței naționale obligația să aplice dispozițiile acestui articol 41 alineatul (1), lăsând neaplicată, dacă este necesar, orice dispoziție contrară a dreptului național și, prin urmare, să permită unui creditor de întreținere să își prezinte cererea direct în fața autorității competente a statului membru de executare chiar dacă dreptul național nu prevede astfel.

(a se vedea punctul 51 și dispozitiv 2)